

Jeruzsálem prófétái

(részlet)

A késő őszi démonian rózsaszín ködökbe göngyölte a Nyugat szívét. A sűrűbbé vált vér arra készítette a ködös vágyakkal megterhelt lelket, hogy a sötétség láthatatlan erőinek engedelmeskedve meghajoljon és összezsugorodjon, miközben a malom tovább őrölte a szeretetet, hogy zakatolva töltse meg a zsákokat. A disznóknak való korpa... Az emberek el akarták felejteni, hogy mi a szenvedés. Nem tudtak többé fölül emelkedni rajta. A testek föld iránti éhsége örökre csillapíthatatlannak bizonyult. A test testet követelt... A nyár elmúltával Párizs újra benépesült. Az Avenue Foch és a Porte Dauphin környékén rengeteg új vendég jelent meg, ezért november táján *les enfants de la patrie* erősítést kaptak.

A Frankfurtból érkező Mugurel, Augustin és Ghiță, akiket Bukarest csatornáiban fosztottak meg a családnévüktől a következő három-négy évre, míg újra vissza nem térhetnek a hazájukba, annak a nyolc gyerekből álló, utolsó csapatnak a tagjai voltak, akiket megint csak Burhuși szerzett be Oprescu udvarából. Németországban már alaposan bejáratták őket, bőséges hasznót termeltek a központokban lévő pártfogóiknak, s egyúttal Edinek is, aki úgy ítélte meg, hogy beértek és alkalmassá váltak rá, hogy az ő közvetlen irányítása alatt elégiítsék ki a párizsi

piac igényeit. Egyébként meglehetősen törekenynek és zsenének tűntek, ami persze távolról sem jelentett hátrányt. Mintha csak a beköszöntő ős napfényes egéből alászállt angyalok lettek volna, különösen Claudiu, Robert és Jeruzsálem mellett, akik nemcsak hogy idősebbek voltak, de koraérettek is, és láthatóan nyomasztotta őket a gondolat, hogy azt a hármat azért hozhatták, hogy átvegyék az ő helyüket. Kétség sem férhetett hozzá, hogy megkezdődtek hazatoloncolásuk előkészületei.

S ha ez idő előtt bekövetkezik, Jeruzsálem, a Házadért való buzgóság nem fogja elnyerni jutalmát. A párizsi napjaim meg voltak számlálva, Doru bácsi, úgy gondoltam, a tél már nem fog ott érni engem... A párizsi tél könnyű, mint a pihe, legalábbis a gâteji-i erdők zimankóihoz képest, ahol röptükben megfagynak a madarak, és kövekként hullanak alá, a recsegő-ropogó bükk- és kőrisfák emberi hangon nyöszörögnek, a hóvihar fürgetege hánykolódik és jajgat, mintha élő test volna, a fagyos északi szél pedig úgy süvít az Északi Pályaudvar peronjai és Bukarest utcái fölött, mintha az ember beleit tépné... Az éhség és a hideg, Doru bácsi, mihez kezdtem volna, ha oda kerülök megint? Az ördögöt is felnégyeltem volna, csak hogy visszamehessek. Szereztem volna pénzt az útra, aztán vissza Párizsba... Robertnek és Claudiunak is ugyanez járt a fejében, mert a mi életünk már ott zajlott. Testestől-lelkestől Párizshoz tartoztunk, akár ocsmány vén trottyoknak kell felkínálnunk a fenekünket, akár máshoz kell kezdenünk...

Buzgóság a Házadért, Jeruzsálem, vajon honnan érkezhetsz számomra a szabadulás? Egyik este Burhuși épp annak a kliensnek az autójához vitte, akire, tudtán kívül, már három esztendeje várt. Doru bácsi, az első és egyetlen találkozásunk óta három év telt el... Alig bírt uralkodni az érzelmein; megdermedt, amikor Frédéric márkival összetalálkozott a tekintetük, aki ugyanazt a virágos inget viselte, fölötte meggyszínű bársonyzakóval, és könnyes szemmel mosolygott lengő, hegyes szakálla mögül. Mintha csak tegnap váltunk volna el, s mindaz, amit időközben megéltünk, mindössze egy nehéz csalódásokat keltő rossz álom lett volna. Az álom folytatódott, és még sötétebbé tette a Frédéric megöregedett arcára ülepedett szürkesség, a férfi megvékonyodott orcái, s a szeme körül futó fekete árkok mélyén ülő fátyolos tekintete.

Miután egyedül maradtak, hosszasan ölelkeztek, egymás vállába rejtve arcukat, mint apa és fia, akik egy végleges elválás előtt állva elveszítették a viszontlátás reményét... Jeruzsálem arra a bajra gondolt, mely üldözte őt, az indulásra, a Párizsból való száműzetésére, mely, tűzlángként perzselte a szívét és a zsigereit. Hát ki másnak öntötte volna ki a szívét, ha nem a régi barátjának?

– Márki, csak nem jó útra tértél, talán bűnbánatot is tartottál? Már nem rontod meg a gyerekeket? Azt mondta a gyóntatód, hogy bűn, és te el is hitted?

– Valahogy így – mosolygott Frédéric.

– Alig bírsz lélegezni. Úgy fújatsz, mint egy mozdony. Megváltoztál... Talán beteg vagy?

– Ühüm. Egy kicsit megfáztam.

– Hagyd abba, márki. Még hogy megfáztál... Azért nem kerestél ennyi ideig? Hol mászkáltál? Elfelejtetted a te régi barátodat, aki boldoggá tett... Hagytad, hogy farkasok prédája legyen... Én majd meghaltam a vágytól utánad, és te nem is gondoltál rám. Hát ennyire ostoba, lelketlen ringyónak néztél? Ennyit jelentettem én neked? Nem ismerek rád, nem az vagy te már, aki zongorázott nekem, el sem hiszem... Szégyen, szégyen, ó, beléd vettem minden reményemet. Szerettelek, de te megcsaltál, és gúnyt űztél a lelkemből... Mennyi idő eltelt, ó, három év, és eszed ágában sem volt, hogy megkeress. Meg is halhattam volna felőled...

Ez a patetikus, teátrális szóáradat, amit a fiú gyatra franciasággal improvizált, a három évvel ezelőtti Jeruzsálemet idézte föl Frédéric márkiban. A felnőttekkel való viszonyokban már akkor is jártas, elszemtelenedett, nyersen, primitíven kétszínű gyermek volt, akiben mégis ott pislákol a félreismerhetetlenül az őszinteség. A gyermek azonban mostanra felnőtt, egészséges, pirospozsgás lett, mint egy falusi legény, aki már elsajátította a túlélés művészetét a fény- és zajmalom fogaskerekei közt, mely a csontjait és a vérét őrlte, hogy bennszülötté avassa, és látszott is rajta, hogy azt szeretné, ha felnőtt emberként kezelnék, aki világéletében itt élt.

– Ne bosszantsd magad, Jeruzsálem, felesleges. Megkerestelek volna, ha tehetem. Hidd el, hogy nem tehettem. Két és fél évig nem tartózkodtam az országban. Amerikában voltam, egy hosszú kezelésen estem át, de tudd, hogy vágytam utánad... Amikor visszatértem Párizsba, nem tudtam, hol keresselek. Tűvé tettem érted mindent. Kérdezősködtem itt is, ott is...

– Hol kérdezősködtél?

– A rendőrségen. Hol máshol érdeklődhettem volna? Azoktól, akik megtalálták az autómát, amit

a barátaid loptak el. Azt mondták, Croix-Nivert-be vitték azt a fiút, de mire odaértem, ő már rég eljött onnan. Elszökött...

– Frédéric, ezentúl jobb lenne, ha nem a rendőrségnél érdeklődnél utánunk. Edi attól sem riad vissza, hogy ártson valakinek...

– De ha megint eltűnik az autóm, újra csak a rendőrségnél leszek kénytelen érdeklődni...

Jeruzsálem azonban már túl felindult volt ahhoz, hogy engedje magát formális logikai érvekkel meggyőzni.

– Hagyd már azt az autót, Frédéric! Ők gonoszak, érted? Bármikor képesek akár bántani is, ha az útjukban állsz. Engem is bántatnának, engem aztán pláne...

– Ők a szüleid, akiket a múltkor említettél nekem?

– Igen... Egyelőre ők. Engedelmeskednem kell nekik, a kedvükre kell tennem... Ó, Istenem! – Megremegett, mint akit áramütésként ért a felismerés: – de már te vagy az, most már te vagy az nekem...

A márki figyelme fennakadt a Jeruzsálem szüleivel való lehetséges konfrontáción, és úgy tűnt, már nem is hallja a fiút.

– De hiszen megfizetlek, semmi okuk, hogy bántsanak...

Frédéric villájáig már nem sok volt hátra. Jeruzsálem felismerte az utcácskákat, amelyekre rátértek a Champs Elysées felől jöttükben, és megállapította magában, milyen kár, hogy korábban nem nézett el erre. Megfeledkezett róla, később pedig túl rövid pórázon tartották...

Bizony, kellett volna, hisz Frédéric volt az egyetlen, aki képes lett volna megszabadítani őt. Kiszálltak az autóból. A márki kinyitotta a kaput, aztán az ajtót, és odabenn minden a helyén volt, a festmények és a zongora, a dívány, a szőnyeg, amin hancúroztak a forró víztócsákban tapicskolva, a baldachinos ágy is, melyben egymást átölelve aludtak; amikor pedig Frédéric a zongorához ült, titkoltan cinkos együttlétük mintha újra kiteljesedni készült volna, ettől újra lelkesen játszani kezdett, amíg Jeruzsálem fürdött.

Épp úgy, mint három évvel ezelőtt, kezdték előlről... Jeruzsálem, a kádban elnyújtózva elhatározta, hogy számára többé nincs visszaút, és ebben tökéletesen biztos volt. Jó, hogy ide került, mert mostantól fogva, legalábbis egy ideig, amíg megszabadul Editől, Burhuși-tól, Martától, itt van a helye. Ám elhamarkodnia nem szabad, Frédéricet kerülő úton kell bevonnia a tervbe...

– Siessünk, márki, csak két óránk van.

– Tudod jól, mennyire nem szeretem, ha siettetnek...

A fiú épp azért siettette, mert tudta ezt jól. Ám csak így volt esélye rávenni őt a dologra.

– Nem én siettetlek. Hanem ők. Hiszen csak két órát fizettél ki...

– Igazából csak azért hívtalak, hogy hallgasd meg, hogyan zongorázom. Szeretem, ha itt tudhatlak, magam mellett. Az utóbbi időben nagyon fáradékony vagyok. A zongorázás ellazít, különösen, ha tudom, hogy hallgatnak...

– Szívesen hallgatnálak éjjel-nappal... Ha itt lehetnék melletted mindig, és boldogan élhetnénk együtt...

– Erre gondoltam most én is. Mennyire szeretném... Kevés időm van hátra, mindössze néhány hónap. Gyermekeim, súlyos beteg vagyok. Nincsenek rokonaim, sem barátaim. Csak te vagy

nekem...

– Meg kell mentened tőlük! – A mondat úgy hangzott Jeruzsálem szájából, mint egy ostorcsapás, rövid és éles volt. És újabb ostorcsapás: – Te leszel az én jó apám!

Frédéric higgadt hangon megkérdezte, hogy valóban ezt akarja-e. Abbahagyta a zongorázást, és miért akarja? Újabb ostorcsapás: mert szereti őt, azért! A fiú a zongorához lépett, és lehajolt, hogy a fülébe kiáltsa. Brutálisan, tombolva, türelmetlenül, amilyennek ismerte őt Frédéric, és most nem is törődött azzal, milyen érdekek húzódnak meg az elkoptatott szavak mögött: Szeretlek, igen, de ki hihet még ilyen beszédekben, melyek épp annyira elhasználódtak már, mint ő, aki mindjárt a lelkét is kileheli, s lám, Jeruzsálem mégis elevenné tette őket, a saját vérért áramoltatva beléjük, ahogy torkaszakadtából ismételte, üvöltötte:

– Szeretlek, Frédéric, szeretlek!

– Én is szeretlek... – A halálos fáradtság, a halál, és az egyetlen esélye ezen a világon és ebben az életben, Jeruzsálem, a fia, csakhogy ez egyáltalán nem lesz könnyű dolog... – Ahhoz, hogy a fiammá fogadhassalak, szükségem lenne a biológiai szüleid beleegyezésére. És még lenne néhány kitöltendő formalitás. Elég sok pénzbe kerül, de megfizetném, ám ez sok időbe telik... Egyelőre várunk kell.

– Nem, semmire nem fogunk várni. Meg kell szabadulnom tőlük, mégpedig azonnal, érted? Nálad maradok, már ma éjjeltől.

– Nem kellene felkavarnunk a vizet, gyermekem. Ne hergeljük őket, ne rontsuk tovább a helyzetet... Az a szándékom, hogy törvényesen fogadjalak a fiammá. Azt akarom, hogy viseld a nevemet. Egy nagy művész, Henry de Toulouse Lautrec utolsó leszármazottja vagyok. Ez a név garanciát jelent Franciaországban és az egész világon.

– Viselni fogom a nevedet, ha ezt szeretnéd. De nehogy azt hidd, hogy visszamegyek hozzájuk. Soha többé nem megyek hozzájuk... – Összeszorította a fogát, és a szeme megtelt könnyel.

– Ha a nevemet viseled, egy hatalmas vagyont fogsz örökölni. Egy birtokot, egy kastélyt, tíz millió frank értékben festményeket... Ez legkésőbb egy év múlva be fog következni.

– Frédéric, én itt maradok veled.

– És ők? Ők mit fognak szólni? Mit fognak tenni? Türelmeseknek kell lennünk, várnunk kell...

Jeruzsálem tekintete elkomorult, megértette, hogy Frédéric-nek igaza lehet. Megfeledkezett azoknak az embereknek a létezéséről, akik oly sok buzgalommal irányították az életét az utóbbi négy évben. Edi, Burhuși és Marta mintha meghaltak volna a számára, ez az öreg törpe pedig mindenáron életre akarta kelteni őket, hogy ellene törjenek. Gyűlölte érte. A kezei megragadták a férfi torkát, mire Frédéric-en hirtelen orgazmusos görcs vonaglott végig, nyáladzani kezdett, miközben újra megpillantván Jeruzsálemnek a három évvel korábbi közösülésük alatt megismert arcát, arra várt, hogy a fiú az ujjai újra belemélyedjenek a torkába, és megszorítsák, a tekintete könyörgő volt, a kezek pedig kevéssel azelőtt, hogy a nyakához értek volna, megálltak és visszahúzódtak.

– Utánam fognak ide jönni, hogy visszavigyenek. Frédéric, meg fognak fenyegetni téged, de farkasszemet kell nézned velük.

– De hogyan szegüljek ellenük?

– Majd megoldod. Felnőtt ember vagy... – Ekkor megszólalt a csengő. – Ők lesznek azok. Vigyázz, mit csinálsz. Én megyek, és bezárkózom a fürdőszobába. Küldd el, zavard el őket, minden bizalmam benned van...

A márki úgy vonszolta magát az ajtóhoz, mint akit végső erőfeszítés hajt, mely minden oldalról körbeveszi és szorongatja, nézz velük farkasszemet, nézz velük, igen, dacolnod kell velük, és a csengő ismét követelődzőn berregett, a világ, mely ott kinn tolong és megrohanja ezt az ajtót, amely máskor mindenki előtt zárva áll, az emberek előtt, akiktől soha nem kell, nem kellett

volna várnod semmit, legfőljebb megeshet rajtuk a szíved, megkönyörülhetsz rajtuk, és szeretheted őket feltétel nélkül, távolról, de ez, nézd csak, milyen közel van, ez a szőke pasas, akivel a Porte Dauphin-nél egyezkedett, a küszöbön meresztette a szemét, miközben kétes és kenetteljes udvariassággal magyarázta, hogy a gyereket csupán két órára vette bérbe, és lám, már több mint három órája tartja magánál tartja, de nincs semmi gond, tarthatja tovább is, ha fizet, Frédéric pedig rögtön adott neki ötezer frankot.

Azután három héten át Edi estéről estére megjelent a márki ajtajánál, hogy megkapja a tízezer frankot. Egy ilyenfajta megegyezésnél jobb nem is hullhatott volna az ölébe most, amikor épp nyugdíjazni készült Jeruzsálemet. Egyébként a legkevésbé sem aggasztotta, hogy milyen szándékai lehettek a gyerekekkel ennek a csodabogárnak, ha éjjel-nappal maga mellett tartotta... Egy bolond törpe, mondta Marta-nak és Burhuşi-nak. A markunkban van, amíg hajlandó ilyen díjakat fizetni...

Ám eljött az a nap is, amikor a bolond bizonyos igényekkel állt elő. Meg akarta magának tartani a gyereket, végleg... Edinek felragyogott a szeme, és benedvesedett az ajka, amint megérezte a préda szagát, aminél jobbat kívánni sem tudott volna magának a *monsieur* Tassellel való kalamajka után, mely végképp kihozta a sodrából, és taccsra vágta őt, noha, az igazat megvallva, nem bánta meg, hogy belekeverte a Bűnügyi Rendőrséget, mert elég félretett pénze volt már ahhoz, hogy megengedhesse magának az üzlet felszámolását, és hogy elpárologjon Párizsból... Arról már nem is beszélve, hogy lám, a törpe megkímélné még attól a fejtöréstől és költségtől is, amit Jeruzsálem Romániába való visszajuttatása jelentene.

– Meg szeretném venni a gyereket, *monsieur* Edi. Ha jól értettem, a maga tulajdonában van.

– Nem az én tulajdonom – vágott vissza Edi, a hangjában némi obszcén árnyalattal hárítva el a vádat, melybe szelíd korholás is vegyült –, kérem, soha ne mondjon ilyet. Ha valaki meghallaná, még azt hinné, hogy gyerekekkel üzérkedem, mint valami rabszolga-kereskedő, és bizony kérem, magáról is hasonlókat gondolhatna. Egy ilyen affér pedig csak elrontaná az üzletünket. Ok nélkül hoznánk magunkat nehéz helyzetbe, kár volna... Legalábbis, ami engem illet, én ártatlannak, tisztának tartom magam... – Valóban tisztának tartotta magát, mindenesetre tisztábbnak, mint azokat a megszállottakat, züllötteket és nyomorultakat, akik igénybe vették a szolgáltatásait, és akik közt élni kényszerült. A szükség szorította rá, eh, hogy ilyenekkel komázzon. Ezzel a vészmadárra emlékeztető ijedt arcúval is, aki mintha a pokol fenekéről bújt volna elő... Az a mefisztói hegyes szakáll, a csipás, karikás szemek, a torz, karikatúraszerű alak... –

Monsieur Lautrec, a

probléma a következő: ezt a gyereket a szülei bízták a gondjaimra, mivel nem tudták biztosítani a felneveléséhez szükséges anyagi feltételeket. Teljes jogot gyakorlok fölötte, de ez maradjon

köztünk. És hogy átengedem őt önnek, az szintén olyan dolog, amiről csak kettőnknek kell tudnunk. Meg mindennek az áráról is, természetesen. No de minek szaporítsuk a szót? Adjon nekem ötszázezer frankot, és a gyermek az öné.

– Áll az alku. Azonban ragaszkodom hozzá, hogy ebből az összegből vonjuk le azt a kétszázezer frankot, amit eddig fizettem magának.

– Rendben, akkor legyen háromszázezer... – morogta Edi, mintha megadta volna magát, mintha a lelke is kiszakadt volna attól, hogy ezt elfogadta, holott valójában ujjongott.

Ez a törpe valóban nem hétköznapi préda volt. A kerítő álmában sem gondolta volna, hogy így megszedi magát, épp amikor már elejteni készült a kanalat, az utolsó merítésnél... Egyrészt arra készült, hogy egy új gyerek osztagot küldjön a tűzvonalba, másrészt mehetnékje is támadt, miután ujjat húzott a rendőrséggel, akik valószínűleg kavarni kezdik majd a szart... Legyen, ahogy az Isten adja, és mégis lám, hogy az ölébe hullott ez az ötszázezer, pedig, az igazat megvallva, még százezer is soknak tűnt volna neki. És ha jobban belegondol, ez még csak a kezdet. Idővel majd belejön, hogy Jeruzsálem ürügyén még több pénzt sajtoljon ki *monsieur*

monsieur

Lautrec továbbra is ragaszkodik bizonyos dolgokhoz, ó, micsoda abszurd követelések...

– Írjunk valami okiratot erről, mielőtt még oda adnám magának a pénzt.

– Okiratok? – rezzent össze Edi. Aztán békülékenyen elmosolyodott, mintha egy csökönyös gyermeknek magyarázná: – Ennek köztünk kell maradnia, hiszen az imént mondtam már magának... Azt akarja, hogy mindketten bajba keveredjünk? Nincs semmilyen írásba foglalt tulajdoni jogom a gyermek fölött, és maga sem látná hasznát egy ilyenfajta okiratnak. Sőt, épp ellenkezőleg, rendkívül veszélyes lenne...

– No de az anyakönyvi kivonata? A gyermek anyakönyvi kivonata hol van?

– Ne legyenek illúziói, *monsieur* Lautrec. A gyerek nem rendelkezik ilyesmivel. A szülei bizalmi

alapon adták nekem. Említés sem esett semmilyen anyakönyvi kivonatról... A hegyek szurdokai közt, ahol született, a gyerekek csak úgy a maguk feje után, szabadon jönnek a világra. Senki sem iktatja be őket semmilyen jegyzékbe a városházán. A dzsungelben élő törzsekhez hasonló közösségeik vannak...

Frédéric egyre gyengébben hallotta, mit mond a másik, és mintha ködön át látta volna. Kimerült volt, az erőfeszítés pedig, hogy ne látszódjék rajta a szenvedése, még jobban kimerítette. Már nem érezte magát képesnek arra, hogy követelni és alkudozni kezdjen. Utolsó erejével egyetlen gondolatba kapaszkodott: a Jeruzsálemnek tett ígéretbe, hogy megszabadítja ezektől az emberektől. A gyermek kényszerítette ki belőle az ígéretet. Rászorította, lóvá tette, elhülyítette, majdnem úgy, mint ez a hitvány alak... Kezdte belátni az engedékenységet és a betegség okozta kivételes gyengesége következményeit: a világ, mely az ajtaján kopog, az otthonában kereng, lábbal tiporva a legtökéletesebb gondolatait és érzéseit, és ez a halálos fáradtság, ó, a halál... Mihamarabb oda adni a pénzt, hogy megszabaduljon végre...

– *Merci, merci, monsieur Lautrec...* – Edi tekintetének undorító villanása újra áthatolt rajta. –
Látjuk még egymást, *monsieur Lautrec.* Bármikor a
rendelkezésére állunk, ha gyerekekre volna szüksége...

Végre bezárta mögötte az ajtót. Bekattintotta a biztonsági zárat, és beakasztotta a két láncot... A lélegzete elakadt, és megmerevedtek a lábai. Jeruzsálem segítette az ágyra, de még akkor is ott visszhangzott az agyában, látjuk még egymást... Még látni fogják egymást, persze, semmi értelme illúziókat szőni, *monsieur Lautrec*, hiszen a játék még csak most kezdődött el. Amíg él és mozog... Vajon meddig bírja még? Még meddig kegyelmez neki a csontvelődaganata? Vannak napok, amikor egészen közel érzi magához a halált, máskor viszont kész hinni az orvosoknak, akik azt mondták, ha vigyáz magára, még akár két évig is élélhet...

Fordította Kirilla Teréz

A regény hamarosan megjelenik a [Napkút kiadó](#) gondozásában